

Αγία Φιλοθέη η Αρχόντισσα Μοναχή και προστάτιδα της Αθήνας

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Η Αγία Φιλοθέη γεννήθηκε το έτος 1522 μ.Χ. στην τουρκοκρατούμενη τότε Αθήνα. Οι ευσεβείς γονείς της ονομάζονταν Άγγελος και Συρίγα Μπενιζέλου. Η μητέρα της ήταν στείρα και απέκτησε την Αγία μετά από θερμή και συνεχή προσευχή.

Ο Κύριος που ικανοποιεί το θέλημα εκείνων που Τον σέβονται και Τον αγαπούν, άκουσε την δέησή της. Και πράγματι, μια ημέρα η Συρίγα μπήκε κατά την συνήθειά της στο ναό της Θεοτόκου για να προσευχηθεί και από τον κόπο της έντονης και επίμονης προσευχής την πήρε για λίγο ο ύπνος. Τότε ακριβώς είδε ένα θαυμαστό όραμα. Ένα φως ισχυρό και λαμπρό βγήκε από την εικόνα της Θεομήτορος και εισήλθε στην κοιλιά της. Έτσι ξύπνησε αμέσως και έκρινε ότι το όραμα αυτό σήμαινε στην ικανοποίηση του αιτήματός της. Έτσι κι έγινε. Ύστερα από λίγο καιρό η Συρίγα έμεινε έγκυος και έφερε στον κόσμο τη μονάκριβη θυγατέρα της.

Μαζί με την Χριστιανική ανατροφή, έδωσαν στην μοναχοκόρη τους και κάθε δυνατή, για την εποχή εκείνη, μόρφωση. Έτσι η Ρηγούλα (ή Ρεβούλα, δηλαδή Παρασκευούλα), αυτό ήταν το όνομά της προτού γίνει μοναχή, όσο αύξανε κατά την σωματική ηλικία, τόσο προέκοπτε και κατά την ψυχή, όπως λέει το συναξάρι της.

Σε ηλικία 14 χρονών, οι γονείς της την πάντρεψαν, παρά την θέλησή της, με έναν από τους άρχοντες της Αθήνας. Αργότερα, αφού πέθαναν οι γονείς και ο σύζυγός της, ήρθε η ώρα να πραγματοποιήσει ένα μεγάλο πόθο της. Αφιερώνεται εξ ολοκλήρου στον Χριστό, γίνεται μοναχή και παίρνει το όνομα Φιλοθέη.

Κατ' αρχήν, ύστερα από εντολή του Αγίου Ανδρέα του Πρωτόκλητου, τον οποίο είδε σε όραμα, οικοδόμησε ένα γυναικείο μοναστήρι με αρκετά κελιά, στο οποίο και έδωσε το όνομα του Αγίου για να τον τιμήσει. Στο μοναστήρι πρόσθεσε και άλλα αναγκαία οικοδομήματα και εκτάσεις και το προικοδότησε με μετόχια και

υποστατικά, που υπερεπαρκούσαν για τη διατροφή και συντήρηση των μοναζουσών.

Το μοναστήρι αυτό του Αγίου Ανδρέα σωζόταν στην Αθήνα, με τη Χάρη του Θεού, επί πολλά έτη μετά την κοίμηση της Αγίας και ήταν πλουτισμένο, όχι μόνο με υποστατικά και διάφορα μετόχια, αλλά και με πολυειδή χρυσούφαντα ιερατικά άμφια και σκεύη, απαραίτητα για τις ετήσιες ιερές τελετές και αγρυπνίες. Προπαντός όμως το μοναστήρι σεμνυνόταν και εγκαλλωπιζόταν με το θησαυρό του τίμιου και αγίου λειψάνου της Αγίας, το οποίο ήταν αποθησαυρισμένο και αποτεθειμένο στο δεξιό μέρος του Ιερού Βήματος, όπου και το ασπάζονταν με ευλάβεια όλοι οι Χριστιανοί. Το τίμιο λείψανο της Αγίας σκορπούσε ευωδία, γεγονός που αποτελούσε εμφανή μαρτυρία και απόδειξη της αγιότητας αυτής.

Το παράδειγμά της, λοιπόν, να αφιερωθεί στον Χριστό, το ακολουθούν και άλλες νέες. Σε λίγο διάστημα, η μονή έφθασε να έχει διακόσιες αδελφές. Η μονή της Οσίας Φιλοθέης γίνεται πραγματικό λιμάνι. Εκεί βρίσκουν προστασία όλοι οι ταλαιπωρημένοι από την σκλαβιά. Εκεί οι άρρωστοι βρίσκουν θεραπεία, οι πεινασμένοι τροφή, οι γέροντες στήριγμα και τα ορφανά στοργή.

Η Οσία, παρά τις αντιδράσεις των Τούρκων, οικοδομεί διάφορα φιλανθρωπικά

ιδρύματα, νοσηλευτήρια, ορφανοτροφεία, «σχολεία διὰ τοὺς παῖδας τῶν Ἀθηναίων, διὰ ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων των». Πρωτοστατεῖ σε ὅλα αὐτά τα ἔργα ἡ ηγουμένη Φιλοθέη. Διδάσκει με τὰ λόγια καὶ με τὴ ζωὴ της. Στηρίζει τοὺς πονεμένους σκλάβους με τὴν προσευχὴ της. Ἰδιαιτέρως εἶναι οἱ φροντίδες της γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν εξισλαμισμό ἢ τὴν ἀρπαγὴ τῶν Τούρκων τὶς νέες Ἑλληνίδες. Τὸ ἔργο της, κατὰ βάση ἐθνικὸ καὶ θρησκευτικὸ, ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς Ἀθήνας καὶ ἐγένετο γνωστὸ σὲ ὅλη τὴν Ελλάδα. Ἀδιαφιλονίκητη ἱστορικὴ ἐπιβεβαίωση γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ παρέχει ἡ ἀλληλογραφία τῆς Φιλοθέης με τὴ Γερουσία τῆς Βενετίας (1583 μ.Χ.), ἀπὸ τὴν ὁποία ζητοῦσε οἰκονομικὴ βοήθεια.

Ἡ ὅλη ὁμως δράση τῆς Ἀγίας Φιλοθέης εξαγρίωσε κάποτε τοὺς Τούρκους. Κάποια στιγμή τὴν συλλαμβάνουν καὶ ἐκείνη με πνευματικὴ ἀνδρεία ομολογεῖ: «Εγὼ διψῶ νὰ υπομείνω διάφορα εἶδη βασανιστηρίων γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖο λατρεύω καὶ προσκυνῶ με ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά, ὡς Θεὸ ἀληθινὸ καὶ ἄνθρωπο τέλειο καὶ θὰ σας χρωστάω μεγάλη ευγνωμοσύνη ἀν μπορεῖτε μιὰ ὥρα πρωτύτερα νὰ με στείλετε πρὸς Αὐτόν με τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου». Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἡρωικὴ αὐτὴ ἀπάντηση πρὸς τοὺς κατακτητὲς, ὅλοι πίστευαν ὅτι ἡ πανευτυχὴς καὶ φερώνυμη Φιλοθέη ἐντὸς ολίγου θὰ ἐτελειούτο διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου. Ὅμως, κατὰ θεῖα βούληση, τὴν τελευταία σχεδὸν στιγμή πρόφθασαν κάποιοι Χριστιανοί καὶ καταπράυναν τὸν ἡγεμόνα με διάφορους τρόπους. Ἐτσι πέτυχαν νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Ἀγία.

Ἀφεθείσα πλέον ἐλεύθερη, ἡ Ἀγία Φιλοθέη, ἐπέστρεψε ἀναίμακτη στο μοναστήρι της, ὅπως ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου ὁ μυροβλύτης Νικόλαος καὶ πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς. Φρόντιζε δε, ὄχι μόνον γιὰ τὴ σωτηρία τῆς δικῆς τῆς ψυχῆς ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων, ἀφοῦ τοὺς μὲν ἐνάρετους τοὺς στερέωνε στὴν ἀρετὴ, τοὺς δε ἀμαρτωλοὺς τοὺς βελτίωνε ἠθικά καὶ τοὺς οδηγούσε στὴ μετάνοια. Καὶ ἀποκλειστικά γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ πέρασε στὴ νήσο Τζια (Κέα), ὅπου προ πολλοῦ εἶχε οἰκοδομήσῃ μετόχι, γιὰ νὰ ἀποστέλλει ἐκεῖ τὶς μοναχές ἐκεῖνες ποὺ φοβούνταν γιὰ διάφορους λόγους νὰ διαμένουν στὴν Ἀθήνα. Στὴν Τζια ἐμείνε ἀρκετὸ χρόνο καὶ κατήχησε θεαρέστως τὶς ἀσκούμενες ἀδελφές στὴν ἀκριβὴ τήρηση τῶν κανόνων τῆς μοναστικῆς ζωῆς. Μόλις τελείωσε τὸ ἔργο της ἐκεῖ, ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα.

Ἐτσι λοιπόν, ἡ Ἀγία Φιλοθέη, ἀφοῦ ἐφθασε στὴν τελειότητα καὶ στὴν πράξη καὶ στὴν θεωρία, ἀξιώθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ ἐπιτελεῖ θαύματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, πρὸς ἀπόδειξη τοῦ θαυματουργικοῦ τῆς χάρισματος, θὰ μνημονεύσουμε ἓνα μόνον, τὸ ἀκόλουθο: Ζούσε στὴν ἐποχὴ τῆς ἑνὸς νέου, ποιμένας προβάτων, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πολὺ μικρὸς εἶχε συνηθίσει στὶς κλεψιές καὶ στὶς ραδιουργίες. Ὁ νέος αὐτός, κατὰ

παραχώρηση του Θεού, κυριεύθηκε από τον Σατανά. Εξ αιτίας τούτου περιφερόταν στα βουνά και στις σπηλιές γυμνός και τετραχελισμένος, θέαμα όντως ελεεινό. Πολλές φορές, όταν συνερχόταν από την τρέλα, στην οποία τον είχε οδηγήσει ο Σατανάς, σύχναζε στα γύρω μοναστήρια για να βρει θεραπεία στην ασθένειά του. Δεν μπορούσε όμως να πετύχει τίποτε. Κάποιοι, που τον ευσπλαγχνίστηκαν, τον οδήγησαν στην Αγία Φιλοθέη η οποία, ύστερα από πολύ και εκτενή προσευχή τον λύτρωσε από εκείνη τη διαβολική μάστιγα. Έπειτα, αφού το νουθέτησε αρκετά, τον εισήγαγε και στην τάξη των μοναχών. Και έτσι ο νέος εκείνος, αφού εκάρη μοναχός, πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του με μετάνοια και άσκηση, θαυμαζόμενος απ' όλους.

Μάταια οι Τούρκοι προσπαθούν να ανακόψουν την δράση της. Όσπου μια νύχτα, στις 2 Οκτωβρίου του έτους 1588 μ.Χ., πήγαν στο μονύδριο που είχαν οικοδομήσει στα Πατήσια (έτυχε τότε να εορτάζεται η μνήμη του αγίου ιερομάρτυρος Διονυσίου του Αρεοπαγίτου και η Αγία μαζί με τις άλλες αδελφές βρίσκονταν στον ιερό ναό επιτελώντας ολονύκτια αγρυπνία) και πέντε από αυτούς ανέβηκαν στον εξωτερικό τοίχο και πήδησαν μέσα στην αυλή. Στην συνέχεια εισέβαλαν στο ναό, όπου άρπαξαν την Αγία και την μαστίγωσαν με μανία και βαναυσότητα και την εγκαταλείπουν ημιθανή έξω από τη μονή της.

Έξω από το ναό, στα δεξιά της εισόδου του, σώζεται η κολώνα, όπου η Φιλοθέη δέθηκε και μαστιγώθηκε. Οι μοναχές της την μετέφεραν στην κρύπτη της στην Καλογρέζα. Εκεί η Φιλοθέη υποκύπτει στα τραύματά της στις 19 Φεβρουαρίου 1589 μ.Χ.

Είκοσι ημέρες μετά από την κοίμηση της Αγίας, ο τάφος της ευωδίαζε. Ακόμη, όταν μετά από ένα έτος έγινε η ανακομιδή, το τίμιο λείψανό της βρέθηκε σώο και ακέραιο. Επιπλέον ήταν γεμάτο με ευωδιαστό μύρο, τρανή και λαμπρή απόδειξη της θεάρεστης και ενάρετης πολιτείας της, προς δόξα και αίνο του Θεού και καύχημα της πίστεώς μας. Το ιερό λείψανό της βρίσκεται σήμερα στον Μητροπολιτικό Ναό των Αθηνών. Στο μνήμα της απάνω βρεθήκανε γραμμένα τούτα τα λόγια: «Φιλοθέης υπό σήμα τόδ' αγνής κεύθει σώμα, ψυχὴν δ' εν μακάρων θήκετο Υψιμέδων».

Η Φιλοθέη ανακηρύχθηκε αγία επί Οικουμενικού Πατριάρχου Ματθαίου Β' (1595 – 1600 μ.Χ.).

Απολυτίκιον της Αγίας

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀθηναίων ἡ πόλις ἡ περιώνυμος Φιλοθέην τιμᾷ τὴν ὁσιομάρτυρα καὶ ἀσπάζεται

αὐτῆς τὸ θεῖον λείψανον, ὅτι ἐβίωσε σεμνῶς καὶ μετήλλαξε τὸ ζῆν ἀθλήσει καὶ μαρτυρίῳ, καὶ πρεσβεύει πρὸς τὸν Σωτῆρα, διδόναι πᾶσι τὸ θεῖον ἔλεος.

